

LBRIS

We know
books

STEPHANIE ARCHER

Foc pe
Igheață

Traducere din limba engleză
ELENA MACOVICIUC

LITERA

București

CAPITOLUL 1

Jamie

Atacantul din stânga patinează spre poartă și trage cu pucul în mine. Îl prind însă, și în sânge îmi clocotesc satisfacția și competitivitatea.

– Streicher a blocat, strigă noul meu coleg de echipă când trece pe lângă mine.

Îi fac semn și arunc pucul din nou pe gheață. Fanii din New York scandau asta în timpul meciurilor. Anul trecut, când am câștigat trofeul Vezina, înmânat celui mai bun portar din NHL, chiar au pomenit expresia în discursul despre performanța mea.

Aproape de bancă, antrenorii se uită, iau notițe și discută performanța echipei. Un puc trece pe lângă mine, și mă încordez. Antrenorul principal mă privește cu o expresie imposibil de citit.

În urmă cu două săptămâni, am semnat ca agent liber, sub valoarea mea, ca să joc pentru Vancouver Storm. Mama a insistat că e bine după atacul de panică din cauza căruia a făcut un accident de mașină, dar știu că, dacă mi-a ascuns asta, înseamnă că situația se înrăutățește. Acum, că echipa m-a cumpărat pentru un preț mai mic, reprezintă un avantaj pentru ei. Pot să mă schimb pentru mai mulți bani, iar eu n-aș avea nici un cuvânt de spus în toată treaba. Sunt ca o casă pe care au luat-o la ofertă, și, dacă vor decide să cumpere ceva mai bun, mă vor vinde.

Sunt îngrijorat. Mama s-a luptat cu depresia și anxietatea ani întregi – mai exact, de când tata a murit într-un accident rutier

pe care l-a provocat pentru că era beat la volan. Eu eram un bebeluș în perioada aia, dar, de atunci, situația s-a înrăutățit cât eu n-am fost atent.

Nu e o opțiune să plec din Vancouver și nici nu vreau să renunț la sportul pe care-l iubesc, așa că sezonul ăsta trebuie să meargă bine. Trebuie să joc cel mai bine și să-mi mențin statutul în top, ca să nu mă schimbe. Anul ăsta trebuie să mă concentrez.

Jucătorii fac exerciții în timp ce antrenamentul continuă, și mă gândesc la ce știu despre ei din meciurile anterioare. Am jucat împotriva echipei Vancouver Storm în trecut și recunosc fețele jucătorilor, dar nu-i cunosc așa cum îmi știam vechea echipă. Am jucat șapte ani în echipa din New York, de la 19 ani. Nu-i cunosc pe antrenori și n-am mai simțit că orașul ăsta e casa mea de când am plecat la juniori, dar acum trebuie să fiu în Vancouver.

Ceva mă apasă pe piept. E doar prima zi de cantonament, dar niciodată n-am simțit mai multă presiune să joc pe cât pot de bine.

Aud fluierul și patinez spre bancă, împreună cu ceilalți jucători.

– Vă descurcați bine, băieți, spune antrenorul în timp ce ne strângem în jurul băncii.

La sfârșitul sezonului trecut, unul dintre cele mai proaste din istoria echipei Vancouver Storm, Tate Ward a făcut valuri după ce a fost numit noul antrenor principal. Tipul se apropie de 40 de ani, nu e cu mult mai mare decât unii jucători de la Vancouver, și avea o carieră promițătoare ca fundaș în ligă, până când o rană la genunchi i-a pus punct. Până anul trecut, a fost antrenor la echipele de hochei din colegiu, și, din ce am citit în ziare, fanii sunt sceptici. În mod normal, antrenorii principali sunt mai în vârstă și au mai multă experiență la nivel profesionist.

Ward se uită la mine, și mă încordez, sub masca de portar.

– Avem mult de lucru în următoarele sezoane. Am terminat anul trecut pe ultimele locuri în ligă, spune el.

Atmosfera e apăsătoare, iar jucătorii se foiesc, pregătindu-se pentru ce e mai rău. Asta e partea în care mulți antrenori ar scoate

LIBRIS

We know
BOOKS

în evidență defectele și slăbiciunile jucătorilor. Ce a greșit echipa anul trecut. Acum, o să ne spună că nu e o opțiune să pierdem.

Și știi asta foarte bine.

– De aici nu putem s-o luăm decât în sus. Duceți-vă la duș și odihniți-vă! Ne vedem mâine, spune Ward, zâmbindu-ne.

Jucătorii ies de pe teren, și eu îmi scot masca, încruntat. Sunt sigur că fațada asta plăcută și încurajatoare a lui Ward o să dispară când o să înceapă sezonul, în câteva săptămâni, și o să simtă presiunea.

– Streicher, strigă antrenorul când o iau spre vestiar. Vine la mine și așteaptă ca restul jucătorilor să dispară pe hol, salutându-i. Cum merge cu mutatul?

– Bine. Însă am apartamentul plin de cutii pe care nu am timp să le despachetez. Mulțumesc c-ai găsit apartamentul și ai vorbit cu oamenii să mă ajute la mutat!

Simt o tensiune în umeri și-mi trec mâna prin păr. Nu-mi place să accept ajutor de la alții.

– E sarcina noastră să-i ajutăm pe jucători să-și găsească locul. Mulți chiar cer un asistent. Poate să te ajute să despachetezi, cu mâncarea, să-ți ducă mașina în service, să-ți plimbe câinele. Orice vrei.

– N-am câine.

Ward râde.

– Știi ce vreau să spun. Suntem aici ca să-ți oferim orice-ți trebuie ca să te poți concentra la joc. Așa că, indiferent de ce ai nevoie, nu trebuie decât să ne spui.

N-am nevoie de ajutor ca să mă concentrez la meci. Mi-am simplificat viața, astfel încât să conteze doar două lucruri: hocheiul și mama.

– S-a făcut, îi răspund, deși știi foarte bine că n-o să cer nimic.

Mereu am fost genul de bărbat care are grijă de toate el însuși, iar asta n-o să se schimbe.

– Și, dacă mama ta are nevoie de ajutor, putem să-ți oferim și asta, spune Ward mai încet.

Când am cerut să fiu transferat la Vancouver, el a fost cel care m-a sunat să mă întrebe de ce fac mutarea. I-am spus tot. E singurul care știe despre mama.

Simt cum mă cuprinde neliniștea. N-ar fi trebuit să deschid gura. Acum, oamenii vor să se bage în treaba mea. Toate instinctele din corp mi se revoltă, și mă încordez.

Programul de anul ăsta o să fie epuizant. 82 de meciuri, jumătate pe teren propriu, în Vancouver, și jumătate în deplasare, cu antrenamente cu echipa, antrenamente cu antrenorul de portari și propriile antrenamente. Pe lângă toate acestea, mai am ședințe cu fizioterapeutul, ședințe de masaj, cu psihologul sportiv și antrenorul personal.

Simt un amestec de anticipare și competitivitate. Concurez în meciurile de hochei de la cinci ani și ador provocările, căci scot ce e mai bun din mine. Presiunea mă alimentează. Anii întregi de antrenamente m-au transformat într-o persoană care adoră să-și împingă limitele și să câștige.

Iar anul ăsta chiar o să fie o provocare, având în vedere cât de încăpățânată e mama și cât de intens o să fie programul meu.

Însă nu e o situație căreia să nu-i pot face față, nu trebuie decât să mă concentrez.

– E în regulă, mulțumesc, răspund eu scurt.

Mereu am fost doar eu și mama. Mă descurc. Mereu am făcut-o.

După ce-mi fac duș și mă schimb, plec din arenă ca să iau prânzul și să mă duc acasă să trag un pui de somn înainte de sală. Merg pe o alee care dă dinspre arenă în stradă, când aud un zgomot la tomberoane.

Un fund maro și pufos de câine iese dintr-o cutie. Când trec pe lângă, câinele își ridică capul și se uită la mine. Are fața plină de macaroane cu brânză.

Dă din coadă în timp ce mă privește, și eu mă uit la el. Are ochii de un căprui-închis, plini de entuziasm. E greu de spus ce rasă e. Are în jur de douăzeci de kilograme, poate e corcitură între labrador și spaniel. Una din urechi e mai scurtă decât cealaltă.

LIBRIS

We know
BOOKS

Câinele face un pas înainte și eu fac unul în spate.

– În nici un caz, îi zic eu.

Câinele se întinde pe jos, cu burta în sus, și așteaptă, în timp ce dă din coadă ca să-l mângâi.

Unde e proprietarul lui? Mă uit în jur, dar suntem doar noi doi. Îl studiez mai atent. Nu are zgardă și e murdar pe bot. Blana e prea lungă, îi cade în ochi, și, chiar dacă i-ar prinde bine să fie tuns, tot văd cât de slab e.

Simt cum stomacul mi se întoarce pe dos.

– Nu mânca aia, o să ți se facă rău, îi spun eu, arătând spre gunoi.

Limba roz îi cade într-o parte.

– Du-te acasă!

Tonul meu e ferm, dar el tot așteaptă să-l mângâi pe burtă.

Simt un junghi în inimă, dar ignor sentimentul. Asta nu e problema mea. Nu mă las distras. Nici măcar nu ies la întâlniri, pentru că știu din experiență că oamenii vor mai mult decât le pot oferi.

Dar nu pot nici să-l las aici. Ar putea fi lovit de o mașină sau rănit de un coiot. Ar putea să mănânce ceva care să-i facă rău.

Cei de la SPCA îl vor lua. Îmi scot telefonul și caut cea mai apropiată locație, după care sun.

– E un câine în spatele arenei din centru, îi spun femeii care răspunde. Nu există decât o singură arenă în centrul orașului Vancouver, așa c-o să știe ce vreau să spun. Pe fundal se aud câini care latră. Poate să vină cineva să-l ia?

Femeia râde.

– Dragule, avem foarte puțini oameni. Va trebui să-l aduci la una dintre locațiile noastre.

Îmi spune locațiile care acceptă câini, apoi închide. Cele din apropiere sunt pline, așa că va trebui să conduc două ore în afara orașului ca să-l las. Mă uit încruntat la telefon, apoi la câine.

Acesta se ridică. Continuă să se uite la mine și să dea din coadă. Crede c-o să-i dau ceva bun. Am o senzație enervantă în piept.

- Ce e? îl întreb, moment în care începe să dea și mai tare din coadă.

Apoi simt o căldură în piept și înghit cu noduri.

Nu pot să-l las aici.

Partea disciplinată din mine pufnește. Cum rămâne cu programul meu plin? N-am cum să mă ocup de un câine. N-am cum să am nici măcar o iubită fără s-o dau în bară. Clar nu pot să am grijă de un câine. Jumătate din sezon sunt plecat.

Dar nu pot nici să-l las aici.

Dă din nou din coadă și mă privește cu ochii săi căprui. O să-l duc la adăpost, n-o să-l păstrez.

În seara aia, stau în mașină, în fața adăpostului, și analizez clădirea mică, dar bine întreținută. Aud lătrat dinăuntru. Lângă clădire e un câmp îngădit, cu jucării pentru câini și echipament din plastic, ca un teren de joacă.

Cățelușa e pe locul pasagerului și se uită, curioasă, pe geam. Deschid geamul și o las să adulmece.

După ce am căutat anunțurile cu câini pierduți de pe internet, am găsit o fermă cu recenzii foarte bune care primește câini ai străzii și le găsește stăpâni. Îi aleg cu grijă, și câinii sunt bine îngrijiți.

E cel mai bun adăpost pe care l-am găsit. Am condus trei ore ca să ajung aici.

Privesc reticent locul. Simt o apăsare în stomac doar când mă gândesc c-o s-o las aici.

Cățelușa se uită la mine și gâfâie, cu limba afară.

- Nu pot să te păstrez, îi spun.

Ea se ridică și încearcă să se urce în poala mea, la care oftez. A tot încercat să facă asta în vreme ce conduceam. Se târâște în poala mea și-și pune capul pe cotieră.

La naiba! Dac-aș fi știut cât de greu o să fie, n-aș mai fi luat-o.

Asta e, însă, o minciună. În nici un caz n-aș fi lăsat-o pe alea aia murdară.

Trec în revistă toate motivele pentru care nu pot s-o păstrez. N-am avut niciodată un câine. Nu știu cum să îngrijesc unul.

LIBRIS | We know
BOOKS

Mama are probleme mentale grave și are nevoie de mine, chiar dacă nu recunoaște asta. Trebuie să mă concentrez la hochei. După ce m-am despărțit de fosta mea iubită, Erin, la 19 ani, nu mi-am mai asumat nici un angajament. Cățelușă asta e un angajament mare, și ar trebui să-mi fac programul – plin – în funcție de ea.

Cu toate astea, ezitarea se intensifică. Analizez clădirea și caut defecte. În grădină sunt câteva buruieni. Exteriorul trebuie vopsit. Pe câmp sunt probabil câteva gropi făcute de câini. Nu pot să mă descurc cu un câine, dar nici nu pot să-l las aici.

Locul ăsta nu e destul de bun pentru cățelușă.

Îmi frec nasul. Știu că m-am hotărât deja. La naiba!

– Hei, vrei să locuiești cu mine?

Își înalță capul și mă privește cu ochii luminoși. Mă emoționează.

Cățelușă continuă să mă privească.

– A, vrei o recompensă, de fapt.

Sare din poală pe scaunul pasagerului și așteaptă. Mă întind în spate și deschid punga cu recompense pe care i-am luat-o. Îi dau câteva și o privesc cum le mănâncă.

Am hotărât ce o să fac, așa că ignor vocea aia mică din minte care-mi spune că nu e o idee bună. Mă uit cum se ghemuiește pe scaun și se culcă. Am bani să-mi permit un asistent anul ăsta, și câinele o să fie bine îngrijit.

Îmi iau telefonul și caut un număr.

– Streicher, răspunde Ward.

– Bună! M-am răzgândit. O să am nevoie de un asistent, spun eu, în timp ce o presimțire rea îmi apare în stomac.

CAPITOLUL 2

Pippa

Inima îmi bate cu putere când stau în fața clădirii în care locuiește Jamie Streicher.

Ultima oară când l-am văzut în persoană, tocmai vărsasem un suc albastru pe tricoul meu alb, în cantina din liceu. Îmi amintesc expresia lui rece și lipsită de interes, felul în care ochii lui verzi m-au analizat, după care s-a întors la conversația pe care o purta cu ceilalți tipi sexy și populari.

Acum, o să fiu asistenta lui.

Mereu a fost un nemernic, dar, Dumnezeuule, chiar și atunci era superb. Avea părul brunet, puțin ciufulit de la hochei. Maxilarul ascuțit, nasul puternic. Umeri lași și puternici. Și era înalt, atât de înalt. Gene nedrept de închise la culoare. N-a trecut niciodată prin etapa aia stângace din adolescență, care la mine a părut să se întindă pe toată perioada adolescenței. Atitudinea lui tăcută, intimidantă și morocănoasă mă descuraja și fascina în același timp. Pe mine și pe restul fetelor din liceu și pe jumătate dintre tipi.

Dumnezeule! Inspir adânc și tastez numărul la interfon. Îmi deschide fără să spună ceva. În lift, stomacul mi se întoarce pe dos.

Nu mai sunt fata aia tocilară care cânta în trupă. Sunt o femeie în toată firea. Au trecut opt ani. Nu-mi mai place de el.

LRDIS

We know

Am nevoie de jobul ăsta. Sunt falită și dorm pe canapeaua surorii mele. Am demisionat de la Barry's Hot Dog Hut după numai o săptămână, fără să-i anunț înainte. M-am angajat acolo doar ca măsură de urgență, ca să pot plăti facturile și s-o ajut pe Hazel cu chiria. Chiar dac-aș vrea să mă întorc, nu m-ar primi înapoi.

În plus, nu cred că Jamie o să-și amintească de mine. Liceul nostru era imens. Eu eram tocilara pasionată de muzică, tipa care stătea mereu cu ceilalți copii care cântau în trupă, iar el era jucătorul sexy de hochei. Sunt cu doi ani mai mică, deci nici măcar n-aveam cursuri comune sau prieteni. E unul dintre cei mai buni portari din NHL și arată ca un zeu. Se știe că nu e implicat în nici o relație, iar asta doar îi atâță și mai mult pe oameni. Anul trecut, o tipă și-a aruncat chiloții pe gheață. A apărut peste tot la știrile sportive. N-o să-și amintească de mine.

Mă uit la numărul afișat în lift, care crește pe măsură ce mă apropii de etajul lui.

O să fie ocupat cu antrenamentele, nici măcar n-o să-l vad.

În plus, chiar am nevoie de locul ăsta de muncă. M-am săturat de industria muzicală și de nemernicii faimoși din ea. La școală am studiat marketing, și e timpul să o iau în direcția asta. Singurele posturi în marketing din Vancouver cer o experiență de cel puțin cinci ani, așa că nici măcar n-aș fi luată în considerație. Sora mea, Hazel, care lucrează ca fizioterapeut pentru Vancouver Storm, mi-a spus că în curând o să apară un post de marketing pentru echipă. Mi-a zis și că internii au prioritate.

Postul ăsta de asistentă e biletul meu de intrare. E ceva temporar. Dac-o să demonstrez de ce sunt capabilă, o să fie un pas mai aproape spre postul respectiv.

Liftul se deschide la ultimul etaj, și mă duc la ușa lui Jamie. Inspir adânc, ca să mă calmez. Nu merge însă, pentru că inima continuă să-mi bată cu putere. Îmi reamintesc că am nevoie de jobul ăsta.

Bat la ușă, iar aceasta se deschide. Pulsul mi-o ia razna.

E mult mai sexy acum, că e matur. Felul în care arată e nedrept.

Statura lui umple cadrul ușii. E cu treizeci de centimetri mai înalt decât mine, și, chiar și îmbrăcat cu bluza de sport cu mâneci

lunghi, se vede că are corpul perfect. Materialul subțire se întinde peste umerii lui lați. Sunt vag conștientă că un câine latră pe fundal și aleargă prin apartament în spatele lui, dar privirea mea e îndreptată spre el, în vreme ce își pune mâna pe cadrul ușii. Are mânecele ridicate, și privirea îmi rămâne fixată asupra antebrațului său.

Antebrațele lui Jamie Streicher ar putea să lase o femeie însărcinată.

Îmi dau seama că mă holbez, așa că-mi ridic privirea spre fața lui.

Simt fluturi în stomac. Pasiunea pe care am avut-o pentru el în adolescență revine la viață ca o cometă, provocându-mi fiori. Ochii lui au în continuare cea mai adâncă și bogată nuanță de verde, ca toate nuanțele unei păduri antice.

– Bună, șoptesc eu, înainte să tușesc. Simt că fața mi-a luat foc. Bună! De data asta, vocea mea e mai puternică, și îmi pun un zâmbet fals luminos pe față. Eu sunt Pippa, noua ta asistentă.

Îmi mângâi coada.

Pentru o fracțiune de secundă, expresia lui e neutră, după care privirea îi devine tăioasă, și se încruntă.

Gândurile mele se împrăștie în aer precum niște confetti. Cuvinte? Ce sunt alea? N-aș putea să-ți zic nici măcar unul. Are părul des, scurt și puțin cârlionțat. E ud, ca și cum tocmai a ieșit din duș. Nu vreau decât să-mi plimb degetele prin el.

Mă fixează cu privirea, care-i devine din ce în ce mai ostilă cu fiecare secundă care trece. Apoi oftează, de parcă-l deranjez. Așa părea și în liceu: ursuz, iritat, arțăgos. Nu c-am fi interacționat vreodată.

– Grozav.

Spune asta ca un blestem, de parcă sunt ultima persoană pe care vrea s-o vadă. Se întoarce și intră în apartament.

Știam eu că n-o să-și amintească de mine.

Îmi controlez râsetul jenat și uimirea. Nu știu de ce sunt surprinsă de atitudinea lui. Dacă am învățat ceva de la fostul meu, Zach, și gașca lui, e că oamenii superbi și faimoși au voie să se poarte ca niște nemernici. Lumea trece asta cu vederea.

LIBRIS | Jamie Streicher e la fel.

We know
books

Interpretez ușa deschisă ca fiind un semn să-l urmez. Cățelușa sare pe mine. Poartă o zgardă roz, și o ador imediat.

– Jos! îi spune el pe un ton ferm, care-mi dă fiori.

Cățelușa îl ignoră. Sare pe mine și continuă să dea din coadă.

– Salutare, drăguțo, spun eu și mă las pe vine, râzând când ea se întinde să mă pupe.

Are o energie debordantă și amuzantă. Face un mic dans cu lăbuțele pe podea, în timp ce dă din coadă așa tare, c-ar putea să-i cadă. Fundul i se mișcă în cel mai adorabil mod posibil când o mângâi în zona de deasupra cozii.

M-am îndrăgostit.

Jamie tușește dezaprobator. Simt o urmă de rușine, dar o dau laoparte. Am venit ca să-l ajut cu câinele. Care e problema lui? Când mă îndrept, fața mi-e fierbinte.

Apartamentul lui e unul dintre cele mai drăguțe locuri în care am fost vreodată. De fapt, e unul dintre cele mai drăguțe locuri pe care *le-am văzut* vreodată. Ferestrele din tavan până în podea se întind pe două etaje și au vedere spre apă și spre munții North Shore. Ca urmare, sufrageria deschisă și bucătăria sunt scaldate în lumină. Bucătăria e curată și spațioasă, și, chiar dacă sufrageria e plină de cutii pentru mutat și de jucării pentru câini, canapeaua enormă pare foarte confortabilă și primitoare. Presupun că scările duc spre dormitor. Pe geam văd nordul orașului Vancouver și munții. Chiar și într-o zi furtunoasă, în cea mai ploioasă și sumbră iarnă din Vancouver, priveliștea sigur e spectaculoasă.

Pun pariu că are o cadă imensă.

– Cum o cheamă? îl întreb pe Jamie în timp ce mângâi cățelușa.

Aceasta se reazemă de mine. E clar că adoră atenția de care are parte.

Jamie își încordează maxilarul, iar felul în care mă privește îmi dă fiori. Ochii lui verzi sunt atât de intenși și de pătrunzători! Mă întreb dacă a zâmbit vreodată.

– Nu știu.

Lângă canapea e un pat mare și pufos pentru câini și pe jos sunt împrăștiate cam o sută de jucării colorate pentru câini.

În bucătărie sunt un castron cu apă și unul gol pentru mâncare, iar pe teighea văd o pungă mare cu recompense, pe jumătate goală. Câțelul își ia una dintre jucării și i-o duce lui Jamie la picioare, apoi îl privește și dă din coadă.

– Trebuie să plec la arenă, așa că hai să terminăm cu asta! spune Jamie, de parcă-i irolesc timpul.

Trece pe lângă mine, și parfumul lui îmi inundă nările.

Nu-mi vine să cred. Miroase incredibil. E mirosul ăla de deodorant masculin, care nu poate fi identificat cu precizie. Este, în același timp, ascuțit, condimentat, îndrăzneț, proaspăt și curat. Parfumul probabil se numește „Avalanșă“ sau „Uragan“ sau alt nume puternic și de nestăvilit. Nu vreau decât să-mi lipesc fața de bluza lui și să inspir adânc. Probabil aș leșina.

În timp ce-mi arată unde e mâncarea câinelui în bucătărie, sunt surprinsă de forța și grația cu care se mișcă. Mușchii spatelui i se încordează sub bluză. Are umerii atât de lați! E atât de înalt!

Îmi dau seama că nici măcar nu s-a prezentat. Asta făceau oamenii faimoși când veneau în culise în timpul turneului lui Zach, de parcă se așteptau să știi cine sunt.

– Vom comunica prin e-mail sau mesaje. Trebuie să scoți câțelușa la plimbare, s-o hrănești și s-o ții departe de probleme. Am dus-o deja la veterinar și la tuns.

Se uită din nou la ea, iar eu îi zâmbesc liniștitor.

– Mă descurc.

– Bine.

Tonul lui e tăios.

Uau, ce personalitate! Înghit cu noduri. E așa autoritar! Mă străbate un fior, și pielea mă gădilă. Pun pariu că e autoritar și în pat.

– Pentru că asta e sarcina ta, adaugă el.

O senzație de greață mi se urcă în gât, dar o resping. Nu mai am 16 ani. Știu mai multe și îi cunosc genul. După Zach, știu că nu e cazul să mă îndrăgostesc de astfel de tipi, care sunt faimoși și au un ego cât casa. Tipi care au impresia că pot să facă ce vor, fără consecințe.

Tipi care o să se sature de mine și o să mă dea laoparte.

LIBRIS

We know

BOOKS

– În zilele cu meci, dorm după prânz. Am nevoie de liniște totală, îmi spune el peste umăr, în timp ce-l urmez la etaj.

Am nevoie de toată voința ca să nu spun „Da, să trăiți!“ Ceva îmi zice că n-ar fi amuzat.

– O s-o scot la plimbări mai lungi în perioada aia.

Mormăie. Probabil e modul lui de a plânge lacrimi de bucurie.

Când ajungem pe holul de sus, se oprește în dreptul unei uși deschise. Camera e goală, cu excepția unor cutii mari și a unei saltele înfășurate în plastic.

– Asta o să fie camera mea? îl întreb.

Jamie se încruntă, și stomacul mi se întoarce pe dos.

– Adică, asta o să fie camera în care o să dorm cât ești în deplasare?

Simt nevoia să clarific, ca să n-aibă impresia că încerc să mă mut de tot la el.

– Când am grijă de câine.

– Da, spune el, încrucișându-și brațele la piept.

Felul în care mă privește îmi face stomacul să tresalte, exact cum făcea câinele mai devreme. Reacția mea agitată e să zâmbesc din nou, la care el se încruntă și mai tare.

– Grozav.

Vocea mea e practic un ciripit.

Arată spre baia de pe hol.

– Poți să folosești baia aia, eu o am pe a mea lângă dormitor.

Mă privește mai intens, și încerc să nu mă foiesc. Tipul ăsta nu mă place, dar o să-și schimbe părerea după ce o să constate cât de mult pot să-i ușurez viața. În plus, nici măcar n-o să mă vadă.

Nu-mi permit să pierd jobul ăsta.